

ביאורים לכמה מדברי המסורה – פרשת מקץ

[1] מא/יד – ויריצוהו (כתיב ויריצהו) מן הבור
עיין זהר א/קצה. שהוא לשון יחיד. ומי הריץ אותו? זה הקב"ה המתיר אסורים.

[2] מא/מ – "ועל פיך ישק כל עמי"
במסורה: ישק ב' [פְּעָמִים]: אחד בפתח, ואחד בקמץ. – ונראה לפרש:

- כי כאן "ישק" בפתח הוא שיזון ויפרנס ביד פתוחה (לשון משק בית), ולכן בניקוד פתח
- הפסוק השני: "שְׁפָתַיִם יִשָּׁק, מְשִׁיב דְּבָרִים נְכוּחִים". (משלי כד/כו) ופרשו התוספות בגיטין ט. "כשאדם אומר דברים נכוחים, אותם שמסביבותיו משיקין שפתותיהם" וכן הוא בילק"ש שה"ש תתקפ"א. ולכן שם מנוקד בקמץ. (לצמצם ולסגור)

אנו מוצאים נרשם במקרא כי יוסף הצדיק בכה שבעה פעמים, ובלי ספק שזה שייך לז' ספירות (ר' צדוק

מלובלין, "פוקד עיקרים", דף 40)

1. מב/כד – כאשר אָחִיו הגיעו למצרים
2. מג/ל – כאשר ראה את בנימין
3. מה/יד – כאשר נתוודע לאחיו ונפל על צוארי בנימין
4. מה/טו – וינשק לכל אחיו ויבך עליהם
5. מו/כט – כאשר נפגש עם יעקב אביו
6. נא – כאשר יעקב נפטר, נפל על פניו ויבך עליו
7. נ"ז – כאשר חזרו מקבורת יעקב ונזקקו לשָׁקֵר ליוסף כדי שלא יזיקם